

saa' ud, som om hun bestræbte sig for at synke mod Jorden og anraabte den om at aabne sig og skjule hende.

Selv ganske forstumlet talte han til hende som til et Barn, man har gjort Fortræd — søgte at berolige hende, tale hende til Fornuft.

„Saa, saa ... græd dog ikke mere, bedste Ven! Nu er jo alting godt, ikke sandt? Er det ikke? Kom, saa vil vi følges hjem til dig for at tale med dine Forældre ... Kom!“

Disse Ord vakte hende.

„De maa ikke gaa med mig,“ sagde hun hurtigt, idet hun rettede sig og med Bagen af Haanden strøg sig over de forgrædte Øjne.

„Men hvorfor? ... Vil du ikke, at nogen skal se os, før vi har talt med dine Forældre? Naa, maaske har du Ret. Saa skilles vi her ... det er jo blevet silde. God Nat da, Hansine! Men i Morgen kommer jeg til dig; saa skal vi tale rigtig meget med hinanden.“

Hun var allerede paa Vejen bort fra ham, da han med bedende Stemme kaldte hende tilbage.

„Du vil da ikke gaa fra mig uden at sige mig Farvel?“

Hun vendte sig om og rakte ham mekanisk